

Så går det løs igen

Så fik vi taget hul på et spritnyt år med en forhåbentlig mere normal kalender i bagagen. Der er lagt op til et hyperspændende år i Superligaen – i første omgang med slutspurten om at komme blandt de øverste seks. Og dernæst om selve positionskampen både foroven og forneden. Det er et meget interessant år, fordi ingen synes usårlige på nogen måde, og tingene bølger frem og tilbage. Jeg kan ikke mindes noget lignende. Og 1. division synes absolut ikke mindre spændende, så det bliver heller ikke for folk med lange negle. Man kan mene om strukturændringen, hvad man vil, men den har i hvert fald givet et perfekt oplæg til et hidsigt forår. Og det er vel, hvad vi som fodboldtilskuere gerne vil have – spænding til det absolut sidste. Jeg erindrer stadig, da jeg for en god håndfuld år siden sad med officiel kasket og overvågede kampen på sidste spilledag mellem Randers og Esbjerg, hvor de med et uafgjort resultat endte med at sende hinanden ned, mens AaB reddede sig med et meget sent mål i Parken. Sjældent har jeg mødt to så stille omklædningsrum. Gad vide, om AaB kan gentage kunststykket i år – det ser ikke for kønt ud, men vi har før set mirakler ske hen over årsskiftet.

Ellers håber jeg, at alle er kommet godt ind i 2023. Eneste tab her på adressen var en fin stor pakkepostkasse, som blev sprængt til atomer. Når man er færdig med at bande, kommer jo alt papirarbejdet – og det er ikke småting. Derfor er der heller ikke blevet de store stunder til at se fodbold, selv om tingene så småt er ved at komme i omdrejninger igen. Jeg er glad for, at jeg ikke spiller i Premier League og måske endda har været med til VM. Der er godt nok ikke meget ferie.

Af samme grund fejer jeg i denne uge fortsat op efter mig med diverse efterslæb på henvendelser, som er kommet fra læsere (og tak for det!).

I den mere fredelige ende har en læser spurgt mig, om der er regler for, hvilke andre turneringer der må spilles under et VM. Vedkommende har registreret, at der er spillet i Championship og i den skotske Premier League. Jeg må helt ærligt sige, at det ved jeg ikke. Men jeg kunne forestille mig, at der i det store og hele er frit slag, men at der kan være lokale aftaler (som vi har herhjemme), der siger, at hvis en klub har afgivet x spillere til et landshold, er man berettiget til at få udsat kampen.

Ellers er det meget de sædvanlige temaer, der dukker op. Ikke underligt, al den stund fodboldloven kun har 17 paragraffer at gøre godt med. Så der kommer i sagens natur nogle gengangere.

Holde-situationer for eksempel. Det er og bliver en klassiker. Holde-forseelser var ikke så populære, hvis man ellers kan tillade sig at bruge det udtryk, for tyve år siden. Men da man indførte en skærpet linje over for tacklinger (og især dem bagfra), rykkede forbrydelserne bare op over bæltet. Selvfølgelig bruger man armene i en positionskamp. Alt andet ville være dybt unaturligt, for fodboldspillere løber jo ikke rundt med armene klistret ind til siden. Men alt med måde – og sund fornuft. Vores svenske kolleger kørte for nogle år siden en sæson med, at hvis man havde fat i trøjen på en modspiller, var det en automatisk advarsel. Det spiller ikke, fordi man skal stadig skelne mellem væsentligt og uvæsentligt.

Jeg er lige så irriteret som mange andre – men omvendt skal man huske, at fodbold er en kontaktsport, og at en vis grad af kropskontakt er inden for skiven. Så alt her er et spørgsmål om balance. Under alle omstændigheder er det et forhold, som skal reguleres ovenfra. Vi har

ikke en kinamands chance for at lave en dansk løsning, for så sælger vi de danske klubber, som skal ud i Europa og pludselig møder en anden fortolkning.

I familie med det er en læser, som er irriteret over, at dommeren før nogle hjørnespark går ind og formaner spillerne om, at de ikke må holde fat i hinanden. Spillerne må da kende reglerne. Ja, gid det var så vel. Alting kan overdrives (jeg er selv efterhånden blevet småallergisk over for de situationer med muropdækning, hvor dommeren fortæller spillerne, at de skal holde hænderne nede langs siden) – men der er jo en god mening med det hele. Dommeren skal om muligt forsøge at forhindre forseelserne, før de sker. Med andre ord være proaktivt opsøgende i stedet for at være reaktivt straffende.

Så er der også en læser, som undrer sig over, at VAR bliver brugt i snart sagt hver eneste Superligakamp, når det sker meget færre gange under VM. Overdrivelse fremmer som bekendt forståelsen, men det er en kendsgerning, at i stort set alle lande, der har indført VAR, er der en tydelig intervention, hvor dommeren bliver kaldt til skærmen, i hver tredje kamp i gennemsnit. Så kan der være kampe, hvor det sker oftere – og der kan være kampe, hvor der ikke sker en bjælde. Essensen er, at VAR kun skal i aktion, hvor der er tale om en klar og åbenlys dommerfejl – og de kan i sagens natur være meget ulige fordelt på de enkelte kampe. Vi kører efter samme linje, som FIFA og UEFA har lagt, og det kommer vi til at fortsætte med.

I VAR-afdelingen er en læser også irriteret over, at der ikke gribes ind over for 'film'. Dertil er kun at sige, at VAR kun kan skride ind over for det, hvis det foregår i straffesparksfeltet, og vi har et spørgsmål om straffespark eller ej. Personlig synes jeg (og har syntes helt fra starten), at det ville være herligt, hvis VAR kunne gribe fat i film overalt på banen, men sådan er protokollen altså ikke skruet sammen. Vi kan jo håbe på, at en senere justering kan råde bod på det, for film er noget af det mest infame for en dommer på banen. Det kan være frygtelig svært at vurdere på et splitsekund, spillerne er blevet mere og mere dygtige til at udøve det, og det er vel en af de ting, som skæmmer fodboldspillet mest lige her og nu. Det samme gælder de fingerede skader, som en anden læser påpeger. Men som sagt: det er uden for VARs rækkevidde.

Så har vi spørgsmålet om effektiv spilletid. Det har vi ikke i fodbold – og får det forhåbentlig heller aldrig, for det vil blive et administrativt helvede. Men irritationsmomentet er meget den målmand, som har sikret sig bolden og nu lægger sig på jorden med den. Hvor blev seks-sekunders reglen af? Her er loven ret så klar: de seks sekunder tæller først fra det øjeblik, hvor målmanden er i stand til at skille sig af med bolden, det vil sige typisk, når han er oppe at stå igen med bolden i hænderne. At de seks sekunder så alt for ofte bliver til meget mere, er en helt anden historie, som måske kunne fortjene en klumme for sig selv, kombineret med målmandens historiske rolle og udvikling.

Det blev i årets første klumme meget en opsamling på gamle rester, hvilket jeg håber, at man tilgiver mig. Dels er det fint at få ryddet ud på gamle mails (nogle af dem alt for gamle, men alt er jo det muliges kunst), dels har der været mere end rigeligt med andet papirarbejde de seneste dage (ikke bare den førnævnte postkasse).

Jeg håber, at alle læsere er kommet fornuftigt ind i det nye år og ønsker alle et godt nytår og fodboldår.